

at affædige de Embedsmænd, der vare mindre velstillede til at beklæde deres Embede, idet man da nødvendig vilde kaste dem paa Fattigvæsenet, og for det Andet vilde det gjøre Ende paa en af de ypperste Egenskaber hos den danske Embedsmænd, nemlig hans Ubestikkelighed. Thi naar en Embedsmænd skulde sørge for sig selv, naar han mistede sit Embede, vilde han strabe Penge sammen fra alle Kanter. (Skytte: Løbe med Kassen). Ja, det vilde ikke nytte ham noget i hans Alderdom, thi saa vilde han jo være nødt til at forlade Landet. At løbe med Kassen er et ubehageligt Tilfælde, der heldigvis indtræder meget sjældnere her i Landet end i meget nærliggende Lande. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem, som just ikke har en synderlig venlig Stenning mod Embedsstanden, ikke skulde fremdrage dette her. Man maa betale et hvert Arbejde efter sit Værd, og erkender man, at Statens Arbejde har en stor Vigtighed for Borgerne, saa maa man ogsaa bekvemme sig til at betale det lidt højere paa en Tid, da alle Arbejdere sætte Prisen op. Statens Embedsmænd kunne ikke gjøre Strike; dersom de gjorde det, vilde vi være net farne, idet hele Administrationen kom til at staa stille. Derfor bør Repræsentationen tage et billigt Hensyn til Embedsmændene, og naar det viser sig, at den simpleste Arbejder, som Intet har lært, kan tjene to a tre Gange saameget, som han for 10 Aar siden kunde tjene, naar en simpel Haandlanger kan tjene 500 Rd. om Aaret og en Mursvend paa 20 Aar kan tjene 8 a 900 Rd., saa vil jeg bede dem, mine Herrer, derefter at maale Embedsmændenes Lønninger, og de skulde da se, at de sandelig ikke ere rigelige. — Jeg skal endnu kun gjøre en eneste Bemærkning, og det er den, at ifjor tillod Landstinget sig at gjøre blot en formel Ændring ved Lønningstillæget, uden i mindste Maade at røre ved Realiteten, og da bebrejdede de Herrer os Mangel paa Eftergivenhed. Saar giver Landstinget, som jeg antager, efter med Hensyn til Formen, men forlanger til Gjengjæld en reel Ændring, nemlig, at Lønningstillæget kommer saa godt som alle Embedsmænd til gode, og nu klager man igjen over Mangel paa Eftergivenhed. Ja, mine Herrer, det kan gjerne være, at det ser saaledes ud for dem, men jeg kan forsikre dem om, at Historien engang vil dømmes os imellem, og det vil da ikke være os, der blive dømt for Mangel paa Eftergivenhed.

N. Nasmussen: Jeg tror, at dersom det ærede Medlem, der nu har talt, og mange flere, vilde gjøre os den Indrømmelse, at, naar vi forhandle dette Anliggende, saa handle vi i den bedste Overbevisning, saa vilde Forhandlingerne faae en roligere Karakter, og Bedømmelsen ogsaa blive mere sandfærdig. Naar vi sammenligne den Stilling, som Embedsmændene indtager, med den Stilling, som den øvrige Befolkning har, saa maa

man ikke tro, at vi overse, at det har kostet Bedkommende Noget at blive Embedsmænd, nei, det gjøre vi slet ikke; men vi leve jo i det Hele under smaa Forhold, og vi mene derfor, at det er berettiget at sige til Embedsmændene: gjør, hvad Du kan for at sætte Din Læring efter Din Næring; det er en Læreregel, der er god for Enhver. Naar nu det ærede Medlem for 5te Kredts (Oyenbøll) gjentagende sagde, at vi maatte lønne Embedsmændene efter Tiden og ikke knibe, saa ligger Banfælgigheden jo netop i at lønne Embedsmændene efter Tiden, idet jeg udtalte, at et Embede i Grunden er en Eiendom. Jeg vil nok spørge, hvad de ærede Embedsmænd vilde sige, naar vi fik nedadgaende Tider at leve i, om de saa vilde give Afkald paa de Embedsindtægter, som vare tilstaaede dem. Have vi noget som helst Exempel paa, at en Embedsmænd, om hans Løn end har været nok saa høj, nogensinde har tilbudt at offre en eneste Skilling, og har Repræsentationen nogen sinde forlangt, at de skulde offre en eneste Skilling? Et saadant Exempel kjende vi ikke. Vi have endnu Embedsmænd, der have en usforholdsmæssig stor Lønning, men Ingen forlanger, at de skulde give noget som helst Afkald derpaa. Banfælgigheden i at lade Embedsmændenes Lønninger følge Tiden ligger i, at de ere faste, hvortil desuden kommer Banfælgigheden i selve Bedømmelsen; men det er den største Banfælgighed, at vi, naar vi have opadgaende Tider, stadig uden Betænkning skulle følge med; Tiderne kunne jo blive anderledes, og saa var det jo, som sagt, ogsaa billigt, at Embedsmændenes Lønning blev anderledes, men dertil er der intet Middel. Forøvrigt vil jeg tillade mig at sige, at det just ikke altid har lydt saaledes, at vi skulde tage os ivare med Hensyn til Tilgangen til Embederne; nei, det har som oftest lydt saaledes, at de, der vare kvalificerede til Embeder, maatte gaa deres bedste Leveaar, før de kunde komme til at faae et Embede. Det er Noget, som vi ogsaa skulle lægge Mærke til, og det er i mine Tanker berettiget ved Bedømmelsen af Embedslønningernes Ansættelse at tage Hensyn til, hvormange der er, som søge disse Stillinger. Der findes theologiske og juridiske Kandidater, som ere høit oppe i deres bedste Aar, uden at de kunne finde Ansættelse, paa Grund af, at der ingen Embeder er ledige til dem. Vi ville ikke saa let komme i den Forlegenhed, at der ikke skulde være et tilstrækkeligt Antal Ansøgere til Embederne; nei, den Forlegenhed er langt borte. Naar der er talt om, at Arbejdsklassen eller den fri Borgerklasse kan for sit Arbejde forlange Mere, altsaa sætte sin Fortjeneste op efter Tiden, saa gjælder dette i en vis Henseende; men der er her ogsaa en anden Ting, man maa tage i Betragtning, og det er, at, ifald Embedsmændene ved Sygdom eller andre flige Tilfælde et helt Aar eller maasse længere er ude af Stand til at forrette sin Embedsgjerning, saa faar han lige godt